

er mærkbærdigt nok, at de forskellige Anstuelser i offentlige Organer forene sig i Dommen om, at alt er galt. Det er Overdrivelse. Den, der beviser for meget, beviser intet. Det kan ikke friste til at følge en Bestrægtning, som endnu ikke har fundet sit Korrektiv. Ministre og Rigsdagskandidater kunne jo blive angrebne stærkt fra en Side, men de have dog den Behagelighed at faa en stærk Støtte fra den anden Side, og drages deraf Diagonaler, saa vi dog en nogenlunde retfærdig Bedømmelse. Men Teaterchefen staar paa den mærkelige Maade, at Forbøret ikke kommer til Orde, og hvad der endnu mindre frister til at gaa i denne Retning, er, at det synes at være blevet konstitutionelt i det danske Publikum, at enhver Teaterchef skal angribes for alt, hvad han gør, og af alle. Den Skæbne, som den nuværende Teaterchef har, har jo ogsaa f. Eks. Heiberg og Vinde haft. Jeg tør sige, at siden vi have faaet Pressesfrihed her i Landet, som tillader den offentlige Mening at komme til Orde, har der ikke ved det lgl. Teater været nogen Teaterchef, som — maaste med Undtagelse af i de første Hvedebrødsdage — har undgaaet den Skæbne at blive angreben fra alle Sider og næsten for alt, hvad de foretage sig, og derfor tror jeg, naar nu saaledes Spørene strække, det vil være noget hafarderet for en Minister at foretage et Personskifte der og sætte en ny Mand ind, som efter al Sandsynlighed og alle Præcedenser i vor Historie vil faa det paa samme Maade. Det er noget ejendommeligt for Danmark — Forklaringen skal jeg ikke søge at finde —, at Teaterchefen saaledes er en fredløs Mand, det har han været til enhver Tid, og hvem Personen end har været. Nej, hvad der kunde være Tale om, og hvad jeg kunde skimte Muligheden for en frugbringende Forhandling om, som kunde føre til noget, det er Spørgsmaalet om et Systemskifte. Naar der tales om Systemet saadan ganske i Almindelighed, ved jeg ikke, hvad der siges til, og det er alt for almindeligt til, at der kunde bygges noget derpaa. I hvad Retning mener man, at der skulde kunne gøres Forandring i Systemet? Er det i den kunstneriske Benyttelse, f. Eks. i Repertoirevalget, saa har jeg gjort mig den Fornøjelse at skrive op med Hensyn til Repertoirevalget for September Maaned, og man vil ikke kunne andet end indrømme, at der fornøstignis ikke kan være Tale om andet end at erkende, at det Repertoirevalg ikke kan være anderledes og bedre. Der blev i September Maaned af Skuespil opført „Den Bøggelinde“, „Erit og Abel“, „Gulddaasen“, „Recessenten og

Dyret“, „Aprilsnarrene“, „en Kurmetode“, „Umyndige i Kærlighed“, „Den kære Familie“ og „Marie Stuart“. Af Operaer er der blevet givet i September „Drot og Mars“, „Sigaros Bryllup“, „Tannhäuser“, „Baltharion“, „Fra Diavolo“ og „Carmen“. Jeg ved ikke, om man kan sige, at dette Repertoire er daarlig valgt, fordi det i September Maaned ikke gav nogen god Indtægt. Ja, det er ganske rigtigt, men det er højest usandsynligt, at det skulde være Repertoirevalget, der er Skyld deri. Enhver upartist vil indrømme, at Hensynet til Koleraen, Karantæneforanstaltningerne, Bortbeholdelsen af Svenskere og Tyskere, som ellers pleje at være teaterbesøgende i den Maaned, har virket uheldig med Hensyn til Besøget ogsaa for Privatteatrene, og Bevistet derfor er, at et af de nævnte Stykker har givet fuldt Hus i Oktober Maaned flere Gange, nemlig „Den kære Familie“, medens det i September Maaned kun gav halvt Hus, og det kan dog ikke være Repertoirevalgets Skyld. Hvis det er en Systemforandring med Hensyn til det økonomiske, som ønskes, mener jeg, at der kunde være al Anledning til at undersøge, om den Maade, hvorpaa Udgifterne ere opførte, er den rigtige, om der kan spares, og om det kan indrettes paa en anden Maade. Jeg skinter her en Mulighed for, at man kan komme til en Forhandling, men hvis den skulde kunne bringe noget Udbytte, maatte man efter min Mening se at komme til en rolig, objektiv Prøvelse og Erkendelse af Spørgsmaalene, f. Eks. af det Spørgsmaal, som nu er blevet rejst flere Gange, nemlig om det skulde være rigtigt at sætte en bestemt Sum, med hvilken Teaterchefen skulde kunne komme igennem, og sætte det i Stedet for det nuværende System; jeg tror ikke meget derpaa. Det maatte ogsaa undersøges, om det ikke skulde være økonomisk som kunstnerisk forsvarligt at have to Scener, altsaa en mindre Scene til. Jeg tror ikke, at det Spørgsmaal er afgjort ved den Tvivl, som blev fremsat af det ærede Medlem for Odenje Amts 3dje Valgkreds (Berntsen). Dernæst er der et Spørgsmaal, som endnu staar som et brændende Stridspunkt, nemlig Spørgsmaalet om den dramatiske Elevskoles Vedvaren og videre Udvikling. Der er desuden Spørgsmaal om et Punkt, som jeg tror, der kunde komme en fornøstignis Løsning af ved at tage det under Overvejelse og gøre det til Genstand for en vis Regulering, nemlig Spørgsmaalet om en Kunstners Afgang til lgl. Ansættelse. Det er naturligt og rimeligt, at det her, hvor der gør sig saa forskellige Anstuelser og Sympatier gældende, næsten er umuligt